

PREFAȚĂ

În marea diversitate creată de natură, pădurea ocupă un loc aparte, privilegiat. Este singura formație care se susține singură, fără aport de energie din afară, cu excepția celei oferite de soare, consumă tot atât cât produce și se află într-un perfect echilibru homeostatic, dăinuind peste vremuri și vremi. În raport cu viața scurtă a omului, pădurea este neperisabilă și eternă. Dacă la aceasta adăugăm că pădurea nu este inertă, ci frumoasă și vie, având alegoric vorbind și suflet, avem tabloul insolit al unei formații naturale de excepție, care oferă gratuit bunuri materiale și spirituale de valoare inestimabilă, neperisabile și unice, de care nu ne putem lipsi, fiindcă țin de însăși structura noastră ontică: oxigen, apă, biomasă pe de o parte, frumusețe, relaxare, terapie psihică pe de altă parte. Privind în ansamblu nu știm care din aceste funcții este mai importantă: cea fizică, materială sau cea spirituală sau, în alți termeni, cele ecologice sau cele estetice – deconectante ?

Pădurea nu este și nu poate fi privită ca o formație naturală oarecare. Ea are semnificații mai adânci, cu puternice implicații în sfera spiritualului și a culturii, în general. Fără exagerare, ținând seama de rolul său demiurgic putem spune că fără pădure omul n-ar fi ce este, că drumul spre civilizație trece prin păduri.

Deși funcțiile ecologice, spirituale și formative sunt binecunoscute, apare un paradox: omul simplu nu prețuiește pădurea, ci o taie, o distruge, văzând în ea un dușman, o forță care se opune intereselor sale egoiste, acelea de a avea cât mai mult teren liber pentru agricultură. Cu mintea lui îngustă, limitată, nu pricepe un lucru esențial: fără pădure, nici cultivarea câmpului n-ar fi posibilă. Apare aici un paradox: pădurea ocupă terenul, excedând alte tipuri de folosință (limitarea topologică), și, în același timp, prin funcția sa hidrologică, ea vine în sprijinul agriculturii care în mod abuziv i-a luat locul (limitarea ecologică).

Pădurea trebuie privită ca o formație naturală cu rol deosebit în biosferă. Ea este izvorul aerului curat, al apelor limpezi și al frumuseții care înalță și ne pune în legătură cu transcendentul; ea este poezie, este basm, este tărâmul de dincolo de neguri, în care ne întâlnim copilăria și idealurile cele mai înalte; în pădure visăm, iubim, ne înfrățim cu sferile înalte ale idealului și ne permitem să fim mai mult decât simpli muritori; devenim zeii unei lumi pe care o purtăm în noi și pe care numai în pădure o putem exterioriza.

Pădurea este pentru noi loc de rugăciune, legătură cu înaltul și stare de spirit descătușat, liber și plin de iubire pentru tot ce reprezintă creație divină. Iubim pădurea, dar pentru a iubi trebuie să înțelegem, iar pentru a înțelege trebuie să trăim în deplină armonie cu legile naturii.

Cartea pe care am scris-o despre încercările de a crea păduri într-o câmpie aproape lipsită de acest dar dumnezeiesc este o modestă contribuție la cunoașterea a ceea ce s-a realizat până acum, dar și un îndemn de a continua și a amplifica acțiunea de împădurire a terenurilor, inutilizabile altfel, din Câmpia de Vest a României.

Se cuvine, de asemenea, să aduc pe această cale călduroase mulțumiri tuturor celor care m-au ajutat la elaborarea acestei lucrări, sub orice formă: sugestii, furnizarea de materiale științifice și bibliografice, observații în teren și chiar punerea la dispoziție a unor rezultate de cercetare proprii, inedite. Cu riscul de a fi incomplet, trecând în uitare pe cineva, amintesc pe cei care cu generozitate și dragoste m-au ajutat: dr. ing. Constantin Roșu, dr. biol. Aurel Popescu, dr. biol. Dorina Purice, dr. ing. Constantin Bândiu, dr. ing. Nicolae Doniță, dr. ing. Melania Urechiatu, prof. dr. Dagmar Vișoiu, dr. Dumitru Țărău, prof. dr. Aurel Lăzureanu, inclusiv pe frumoasa și multiubita mea familie, care m-a înțeles, m-a ajutat și mi-a fost alături în toate clipele grele din etapa pregătirii și elaborării acestei lucrări.

Menționez, în final, că această carte are la bază teza de doctorat pe care am susținut-o la Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară a Banatului Timișoara, Facultatea de Horticultură și Silvicultură (Crăciunescu, 2008), avându-l drept conducător științific pe prof. dr. Aurel Lăzureanu. Teza, desigur, a fost adusă la zi și completată cu noi cercetări și rezultate semnificative.